

Stipe Mesić

Predsjednik u genocidnom ključu

U sklopu revizije rezultata Drugog svetskog rata, koju sprovode SAD, posttitoistička Jugoslavija je morala da bude potopljena, pa je pravo na separatizam prevladalo nad pravom i obavezom očuvanja državne zajednice. Na tom talasu nastala je i neofašistička država Hrvatska, na čelu sa sadašnjim predsjednikom Stjepanom – Stipom Mesićem. Tako je i bilo moguće da komunističke avnojevske granice jugoslovenskih republika – odlukom američke političke administracije – budu prinete kao granice novih država. Razume se, proces rušenja suverene SFRJ, uz pomoć pravne ekvilibristike Roberta Badnitera, izveden je po pravilima sukoba sa normama međunarodnog pravnog poretka – nagoveštavajući eru prava moći kao zamenu za moć prava.

Zbog neprihvatanja uloge kolateralne štete u raspadu druge Jugoslavije (SFRJ), Srbe je kaznena politika novog američkog i evropskog poretka prvo stanizovala, potom obročila ekonomskim, kulturološkim i političkim embargom i najzad bombardovala projektilima sa osiromašenim uranijumom, sprovodeći od 1991. nad njima genocid, ekocid i etnocid. Principijelna u nepronicijelnosti, evroamerička alijansa, baš zato, niti i jedan od sprovedenih modela (državni princip iznad etničkog principa) neće uvažiti kada je u pitanju suverenitet države Srbije, odnosno, srpskog naciona, koji je jedini i u prvju, monarhističku, i u drugu, komunističku Jugoslaviju uneo državotvorni status.

Posledično, podržani su i nagrađeni svi antisrpski pokreti, bez obzira na šovinističko, klerokratsko i kesnofobično poreklo. U tom smislu ne samo što takozvani slučaj hrvatskog predsjednika Mesića ne predstavlja nikakav presedan već se i uklapa kako u davnu osudu Srba na političku smrt (V.Đorđević: "Die serbische Frage", Štuttgart-Berlin-Lajpcig, 1909) tako i u savremenu revizionističku politiku, kojom se razmešta vojna sila na onim evropskim prostorima gde je posle Drugog svetskog rata nije bilo. Nesumnjivo, predstavnici novog poretka su ozbiljno prihvatili Hitlerovo nasleđe, najilustrativnije iskazano u njegovoj poruci Hermanu Hojbaheru decembra 1943. godine: "Mi ne smemo nikada dozvoliti da na Balkanu postane premoćan jedan narod sa osećanjem političke misije. Srbi su jedan takav narod. Oni su pokazali veliku državotvornu snagu".

I

Među obelodanjenim Mesićevim izjavama (krajem 2006) odnosno delovima iz govora održanim devedesetih godina u Švajcarskoj i Austriji, te 1992. u Sidneju, posebno je transparentan njegov stav o Pavelićevoj NDH, satelitskoj Hitlerovoj tvorevini: "... traže od Hrvata – ajde, idite kleknuti u Jasenovac... Mi nemamo pred kim šta klečati! Mi smo dva puta pobijedili... Mi smo pobijedili 10. travnja (*aprila*) kad su nam Sile osovine priznale Hrvatsku i pobijedili smo poslije rata, kad smo se našli opet s pobjednicima, za pobjedničkim stolom".

Veličanje kvinsliške i marionetske Nezavisne Države Hrvatske (koju su ustaše proklamovale 10. 04. 1941) još jednom potvrđuje šta su savremeni Tuđmanovi političari imali za ideal stvarajući, 1991, drugu NDH. Mesićeva izjava tačno odražava dominantno političko uverenje u Hrvatskoj koje je, posle prvog kruga višestranačkih izbora (22. april 1990) i drugog kruga (6. maj), dovelo na vlast stranku HDZ (41,5% glasova) a

komunističkog generala Franju Tuđmana za predsjednika Predsedništva Hrvatske. Hrvatski Sabor je u međuvremenu izbacio iz ustava Hrvatske odredbe o srpskom jeziku, da bi već 25. jula 1990. doneo odluku o menjanju državnih simbola Hrvatske (vraćanje na grb i zastavu naciustaške NDH) a 22. decembra 1990. Sabor je usvojio novi Ustav kojim se Republika Hrvatska proglašava "nacionalnom državom hrvatskog naroda" i po kome su Srbi izgubili status konstitutivnog naroda i pretvoreni u manjinu.

Od dolaska na vlast Hrvatske demokratske zajednice započinje poluzvanično obeležavanje 10. aprila, dana formiranja prve Nezavisne Države Hrvatske, preimenovanje mesta i ulica, demoliranje antifašističkih spomenika, a Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti (koja pod tim nazivom postoji od osnivanja 1866) menja naziv u HAZU, kako je to bilo i za vreme Pavelićeve prve NDH. Čak je i Trg žrtava fašizma, i pored demonstrativnog stava Simona Vizentala dobio nov naziv Trg hrvatskih velikana.

Tačnije, od 1990. hrvatske vladi otpočinju sa terorisanjem srpske populacije: demoiranje stanova i radnji otpuštanja sa posla, skrnavljenja pravoslavnih grobišta, mioniranje kuća i vandalski upadi u srpske pravoslavne hramove. Već od aprila 1991. slede sinhronizovane antisrpske demonstracije (Split, Zadar, Šibenik), pucnjava po srpskim kućama (maja 1991 u Zagrebu je pucano na kuću Dušana Culića a decembra pobijena porodica Zec), miniranja i paljenja objekata čiji su vlasnici Srbi (na kuću Veljka Mlinara, u Karinu, bačen eksploziv krajem aprila 1991; u Vukovaru minirana ugostiteljska radnja Živorada Pejčića 3. maja 1991) ali i ubistva Srba: 1. maja 1991. Stevan Inić iz sela Bršadin; 2. maja 1991. Vaso Pećar iz Polače, kod Knina; 4. maja 1991. Miodrag Nađ u selu Sotin.

Dogovorni zločin je bio takvog intenziteta (pošto su Srbi branili svoj nacionalni interes ne pristajući da budu kolateralna šteta globalističkog eksperimenta) da je 15. maja 1993. Butros Gali, generalni sekretar OUN, izvestio Savet bezbednosti da su Hrvati – do 18. marta 1993. – proterali 251.000 Srba. Pa ipak, Ujedinjene nacije, kao i vlade evropskih zemalja nisu reagovala na sprovođenje genocida, iako su ih na to obavezivala dokumenta nacionalnog i međunarodnog prava. Dakle, kako UNPROFOR nije imao mandat da kontroliše rad hrvatskih državnih organa, (poput Tribunala u Hagu ili Međunarodnog suda pravde u Hagu koji nisu nadležni za preispitivanje odgovornosti NATO za bombardovanje Srba 1995. i Srbije 1999) – on se nije bavio počinjenim genocidom nad Srbima. Jednostavno, Savetu bezbednosti i Generalnoj skupštini OUN nije dostavljen američki nalog da se proglašavaju nadležnim i za zločine nad Srbima. Naime, Hrvati su se osećali sasvim bezbedno jer su bili upoznati sa programom globalističkih pervertita da Srbi (koji se nisu aktivno uključili u rušenje Jugoslavije) budu suđeni za navodno počinjeni genocid. Istodobno, biće to odlučnop predstavljanje novog poretka, recidiva politike svetske moći: suditi Srbe koji su u XX veku u tri navrata doživeli holokaust.

U periodu buđenja neonacizma, rimokatoličkog fundamentalizma, održavanja referenduma o otcepljenju Hrvatske (19. maj 1991), sveprisustva balasta fašizma u Hrvatskoj, koja je za vreme Drugog svetskog rata svoju biografiju gradila na ovoj idelologiji i koncentracionim logorima prevashodno za Srbe, potom Jevreje i Cigane – Stipe Mesić nije izlagao suprotne stavove. Kao pripadnik hrvatskih šovinista iz 1971. i 1991. on je u svemu sprovodio i podržavao program Hrvatske demokratske zajednice. Za njega je Hrvatska imala opsesivnu moć, baš kao što je i Jugoslavija predstavljala opsesivnu mržnju. U Švajcarskoj je to, "u vic-maherskom raspoloženju" ovako objasnio: "Tito je kao Hrvat stvorio Jugoslaviju a ja sam je kao Hrvat rušio". Veoma slično je mislio i Vjekoslav Maks Luburić (alias general Drinjanin) koji je svoju rasističku filozofiju sažeo u opredeljenju: "Naš je stav jasan, rušiti svaku Jugoslaviju. Rušiti je s Rusima i s Amerikancima, s komunistima i nekomunistima". Zato i ne čudi što se u odbranu Mesićevog moralnog ispada uključio velečasni Živko Kustić, fanatizovani glasnogovornik sa Kaptola i ideolog "Glasa koncila": "Ostaje istina" – veli Kustić – "da su Hrvati dvaput slomili Jugoslaviju" (1941. i 1991).

U vremenu tuđmanovsko-mesićevske renesanse, hrvatska politika je revnovala evroameričkom trendu i davala svoj doprinos satanizaciji Srba. Hrvatski mediji su se, od 1990, opet obračunavali sa "vlasima, hajducima, opančarima, Cincarima, razbojnicima, bradonjama, Ciganima i balvansšima". Mešić je, 1991-1992, naznačavao prioritetni cilj nove, demokratske Hrvatske: "naš prioritet je da istjeramo četnike iz Hrvatske", pa zato u tom ratu "ne treba ostavljati svjedoke i ne treba uzimati zarobljenike". Sa idejom rušenja Jugoslavije za HDZ je vojska još uvek jedinstvene države, JNA, automatski postala "jugočetničkom" ili "srbočetničkom". Tako raspoloženje je bilo presudno što su, na primer, Hrvati 21. septembra 1991. masakrirali 13 rezervista JNA na koranskom mostu, kod Karlovca.

Očito, četnici su iz komunističkog arsenala prebačeni u globalistički arsenal, sa predznakom univerzalnog zla. Ali, zaludna je ova "demokratska" akcija, jer srpski četnici u Drugom svetskom ratu nigde nisu oformili Jasenovac za Hrvate, niti su imali izgrađen sistem koncentracionih logora – pa taj ispit komunističke uravnilovke (četnici = ustaše) nije položila ni Brozova a sva je prilika da neće položiti ni globalistička ideologija. Štaviše, povampireni fašizam, ksenofobija, verski maksimalizam i srbofobija – iznova su Hrvate suočavali sa istorijskom istinom. Naime, srpski četnici u Hrvatskoj nisu u Drugom svetskom ratu predstavljali formacije za rat sa ideološkim neprijateljem već samoinicijativno udružen narod u odbrani ispred hrvatskog ustaškog noža. Ako Mešić u primislima svog pežorativnog odnosa, čašćavajući Srbe raznim epitetima, misli na četničke formacije Draže Mihailovića tek onda ima problema sa istorijskom istinom; vojska generala Mihailovića je u Drugom svetskom ratu bila zvanična vojska Kraljevine Jugoslavije, i u toj vojsci je bilo i Hrvata i Slovenaca do kraja rata. Ovaj komandant prvog pokreta otpora u Evropi nemačkom nacizmu, završio je kao kolateralna šteta u ideološko-političkim nagodbama između saveznika (Engleska, Amerika, Rusija). Sličnost sa političkom patologijom i nagodbama tokom i pred kraj Drugog svetskog rata je evidentna, razlika je jedino u kolateralnoj šteti koju danas ne oličava pojedinac već svukupni srpski narod.

II

Kulturni Mešićev odnos prema pobjedi "10. travnja", odnosno ustaškoj NDH, opšti je stav hrvatske političke inteligencije, posebno posle arhiviranja crvene imperije. Padom komunizma, hrvatskoj političkoj eliti se učinilo da je stvoren manevarski prostor za prikazivanje satelitske Pavelićeve države kao antikomunističke tvorevine. Istoznačno, pozitivan stav o NDH ponavljaće u svojim nastupima i Franjo Tuđman a najsažetije biće izrečen prilikom predizbornog perioda (24. februara 1990) na prvom Saboru HDZ u dvorani "Vatroslav Lisinski" u Zagrebu. "Nezavisna država Hrvatska nije bila samo puka kvisliška tvorba i fašistički zločin, već i izraz povjesnih težnji hrvatskog naroda".

Stav hrvatske političke emigracije, prirodno, nikada se nije ni menjao o vrednostima i demokraciji NDH, što je uslovalo stvaranje uslova za tešnju saradnju hrvatskih komunista i bivših ustaša. Marko Veselica, Vlado Gotovac i Franjo Tuđman potpuno osvajaju prostor hrvatske emigracije, koja Tuđmanov odgovor na tužbu (Okružni sud u Zagrebu, 17–20. februar 1981) poredi sa istupima kardinala Stepinca, smatrajući da je sa argumentima komunističkog generala "Hrvatska našla svog prvog svjedoka i tumača". Na spregu utemeljivača i novozagovornika NDH (to jest članova CK SK Hrvatske) upozoreno je na sednici Saveznog izvršnog veća 23–24. aprila 1971.

Revitaliziranje antikomunizma u redovima hrvatske političke emigracije počiva na prihvatanju NDH kao uporišne tačke hrvatske političke misli. Vjekoslav Luburić dao je najbolju karakteristiku tih odnosa u članku "Put i cilj" (1968): "Mi nismo komunisti. Prošlost je tome dokaz. Ali nismo ni isključivo i samo jedino 'antikomunisti' koji nemaju drugog životnog cilja... Nema tako *slabog Hrvata* s kojim ne bih rušio i *najbolju Jugoslaviju* i nema tako *dobrog Srbina* s kojim bih ja *čuvao Jugoslaviju*". Ovim činom

prihvaćena je ruka pomirenja sa Hrvatskom političkom emigracijom, a sabiranje oko ideje svopšte zaštite hrvatskih interesa evidentno došla do izražaja u zbivanjima nacionalnog "hrvatskog proljeća" 1971, posebno i kvalitetnije posle sloma tog istog "hrvatskog proljeća" decembra iste godine. Novi rasplet političkih nesuglasica u hrvatskoj emigraciji utemeljiće novi kurs a time i potopiti uticaj antikomunističke Hrvatske seljačke stranke sa Vlatkom Mačekom na čelu. Njegovi naslednici će preazići sindrom antikomunizma pa u novim istorijskim okolnostima uspostaviti veze sa Franjom Tuđmanom i Daliborom Brozovićem – kojima će omogućiti u Kanadi, 1989, seriju predavanja.

Ideja opštehrvatskog fornta imala je dugu tradiciju u hrvatskoj emigraciji, uz sve razlike i razmimoilaženja na putu učvršćivanja ideje o stvaranju nove NDH. U tom smislu su Ujedinjeni američki Hrvati sazvali Svehrvatski kongres u Njujorku avgusta 1962, na kome svoje predstavnike nisu imali jedino Hrvatska seljačka stranka i Hrvatski oslobodilački pokret. Rad kongresa je krunisan stvaranjem Hrvatskog narodnog Vijeća (31. avgust 1962) koje je aktiviralo političku akciju kao vid pritiska na vlade zemalja gde žive hrvatski gastarbajteri i ratna emigracija. Iz obilja demrša HNV izdvajamo delatnost "ročelnika Ureda za vanjske veze Izvršnog odbora HNV" Bogdana Radice, koji je u pismu Kisindžeru (27. april 1976) predlagao da bi "američka politika morala pametno pripremiti diobu Jugoslavije, dajući Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini status nezavisne države".

Programske osnove HNV radio je Bruno Bušić koji nije smatrao legalnu borbu "jedino svrhovitom", zagovrajući gerilsku revoluciju, što se delom obistinilo ubacivanjem divrzantskih grupa u titoističku Jugoslaviju. Za ovu vrstu zalaganja Bušića je podržalo australijsko Hrvatsko revolucionarno bratstvo, tajna zaverenička organizacija. Na ovim proglamskim opredeljenjima biće sazvani 5. septembra 1981. izvori u okviru hrvatske dijaspore za Četvrti sabor HNV. U Torontu (15–17. januar 1982) na Četvrtom saboru je doneta "Svečana izjava" kojom se članstvo obavezuje na rad "protiv bilo kakve Jugoslavije". To će radikalizovati Peti sabor HNV (London, 1–2. oktobar 1983) donošenjem "Poruke hrvatskom narodu u Domovini" koji se poziva na "aktivni otpor".

Sledeći programske osnove emigrantske političke elite izvršeno je nekoliko diverzija u zemlji "Miljenko Hrkać je realizovao eksploziju bombi u bisokopu '20. oktobar' 13. jula 1968, i u graderobi beogradske železničke stanice 25. septembra 1968" ali i spektakularnih akcija. Hrvatski revolucionari su septembra 1972. u Švedskoj oteli avion, zahtevajući od vlasti puštanje na slobodu atentatora na jugoslovenskog ambasadora Vladimira Rolovića, što im je i uspelo. Sličnu akciju su izveli i spetembra 1976, kada su oteti avion sa linije Njujork-Čikago prisilno spustili na pariski aerodrom; uspeli su da se njihov letak objavi na francuskom i engleskom jeziku a Njujork tajms je (New York Times) objavio u celini taj "Poziv na dostojanstvo i slobodu" i kome se traži uspostava suverene države Hrvatske. Ništa manje spektakularan bio je i upad pripradnika Hrvatske republikanske stranke sa upaljenom jugosloveskom zastavom, 29. novembar 1976, na rukometnu utakmicu između Jugoslavije i Zapadne Nemačke; utakmica je bila prekinuta a izveštači sa Olimpijskih igara dali su tome veliki publicitet. Sličan publicitet, u američkim medijima, predstavnici HRS su ostvarili i juna 1977. kada su "nasilno" upali u radni prostor jugosloveske misije pri OUN, deleći tekst o kršenju ljudskih prava u Jugoslaviji i teškom položaju Hrvata.

Inspirator privrženosti terorizma, divrzija i revolucionarnih metoda je Vjekoslav Maks Luburić (alijas general Drinjanin, iako historiografiji poznat kao pukovnik), gospodar Hrvatskog narodnog otpora. U okviru Ustaške nadzorne službe (UNS), koja je po L. Horiju – M. Broscatu uređena po uzoru na Glavni Ured državne bezbednosti Trećeg Rajha ("Ustaška država Hrvatska 41-45.", Beograd, 1994, str. 131), jedan od najuticajnijih je bio upravo Vjekoslav Luburić, "zapovjednik Ustaškog obranbenog zdruga" i organizator koncentracionih logora. Prema beleškama policijskog namesnika nemačke ambasade u Zagrebu, Luburić je opisan ako veliki sadista, egzekutor, poslušan Poglavlniku i spreman na sve. Od juna 1941. on je zapovednik svih logora, pa zato treba ozbiljno uzeti u obzir njegovu izjavu (od 9. oktobra 1942) da se samo u logoru Jasenovac "smakao više lica

nego Otomansko carstvo u dugoj okupaciji evropskih zemalja" (E. Paris, "Genocide in Satellite Croatia 1941-1945", izd. American Institute for Balkan, 1962, pp. 132).

Posebne veze hrvatski komunisti su uspostavili sa Hrvatskim narodnim odborom (HNO), makar što je on davne 1952. oformio "Antiboljševički blok" uz posebno zalaganje Branka Jelića. HNO se zalagao za pravo povratka "njemačke narodne skupine u svoju staru domovinu Hrvatsku nakon oslobođenja od komunističke vlasti" – što je doprinelo da je HVO imao visok stepen naklonosti u službenim nemačkim krugovima. Iako se HNO "uklopio u aktivnosti Hrvatskoga narodnoga vijeća" on nije izgubio ništa od svoje samosvojnosti i primenjenog pragmatizma posebno od kada će čelnu funkciju preuzeti Tomislav Krolo. To je i razlog što je Josip Manolić 1990, predlagao da se Hrvatski narodni odbor kao krovna organizacija Hrvata u svetu pridruži Hrvatskoj demokratskoj zajednici (HDZ). Najzad, izjavu o zajedničkom delovanju HNO – HDZ prvo je potpisao Franjo Tuđman a drugi put "predsjednik Izvršnog odbora središnjice HDZ, Stipe Mesić".

III

Kao što je Franjo Tuđman stvarao drugu hrvatsku državu na ideologiji NDH, tako je i Stipe Mesić svoju političku karijeru ostvario podržavanjem ustaške ideologije. To je jedini razlog što je Mesić ubeden da su Hrvati "pobijedili 10. travnja" (1941). Uostalom, to potvrđuju ne toliko uspostavljene veze HDZ i hrvatske političke emigracije, koja je Pavelićevu NDH doživela kao krunu tisućljetnjeg napora hrvatskog naroda, koliko "uspješne karijere" hrvatske emigracije u strukturi nove hadezeovske države, makar je to emigracija zarobljena političkim testamentom antisrpske i maroderske prve NDH. Da je Mesić na talasima ustaške ideologije gradio svoju novu demokratsku biografiju svedoče i činjenice kojima je opravdavao nekrofilsku politiku Pavelićevih domoljubaca. Na tribini u Švajcarskoj, 1992, on decidno kaže: "Ustaše su bili oni koji su željeli hrvatsku državu... A ako je bilo zločina, bio je to rat u kojemu su ratovali svi protiv svih".

Slaba je i naknadna, metaforička Mesićeva odbrana, uz pomoć poznate sentence Vunka Nikolića da je bio "za 10. ali ne i za 11. travnja". Njegova kritička tvrdnja (izneta na predavanju u HAZU 15. decembra 2006) da je već "8. svibnja (*maja*) 1941. donijeta odredba kojom se u Zagrebu Srbima i Židovima zabranjuje stanovanje u sjevernom dijelu grada..." a "drugom odredbom od istog dana Srbima i Židovima... ograničava slobodno kretanje Zagrebom" i "Srbima se ulazak u Zagreb i izlazak iz njegadozvoljava samo uz prethodno policijsko odobrenje" – ne razjašnjava zašto je Pavelićeva Hrvatska sprovodila državni teror nad lojalnim žiteljima. Njegova hipokrizija kao "ispričavanje" deluje neubedljivo jer u potpunostizatamnjuje njegov stav da su u toj državi koja je hitlerovce dočekala egzaltirano "ratovali svi protiv svih": "Kad su Njemački tenkovi ušli u Zagreb, na ulicama je bilo puno svijeta što je pljeskao i bio razdragan, jer je nestala Kraljevina Jugoslavija u kojoj Hrvatima sigurno nije bilo lako, no među tim razdraganim svijetom nesumnjivo je bilo puno onih koji kasnije nisu odobrivali ustaški teror, masakre, koncentracijske logore..." (Feral Tribune, 14. 12. 2006). Srbi ne samo što su u toj državi žigosani, nosili su trake na kojima je pisalo "Serben" (Mesić ne treba da se teši da se komunistička zabrana srpskog pamćenja obračunala i sa ovim delom stravične ostavštine i da tih traka nema), već su stajali u redovima za klanje i masovno uništenje.

U prvoj NDH nisu "ratovli svi protiv svih" već je to, kao i u drugoj, demokratskoj NDH bio rat protiv Srba. Zato preuzeta Mesićeva izjava da je bio "za 10. ali ne i za 11. travnja" deluje cinično i u svemu odbranaški kada je u pitanju istorijska istina o Pavelićevoj NDH. Da nije bilo egzaltiranog hitlerofilstva kao pokrića za narastanje ostrašćene srbofobije – zar bi Herman Nojbaheer, specijalni ataše Adolfa Hitlera za Balkan, mogao da ostavi sledeće svedočanstvo: "Kad vođe ustaškog pokreta izjavljuju da su istrebili milion Srba, računajući tu novorođenčad, žene, starce i decu, mislim da se

hvališu. Prema izveštajima koje sam dobio procenjujem da broj nezaštićenih osoba koje su ubijene nije veći od tri četvrtine miliona".

Mesić je alergičan na pominjanje masovnog istrebljenja Srba i "zverskog krstaškog rata" koji je sprovedila prva NDH – kao što ne pominje ni završeno etničko čišćenje Srba 1995. u novoj, njegovoj NDH, koje su Hrvati ovoga puta izvršili ne uz prećutnu saglasnost nemačkih nacista već dirigovanu lobistiku evroameričkih globalista. Čak i kada kritikuje postavku Memorijalnog muzeja u Jasenovcu (novembar 2006), on paušalno izlaže svoj antifašistički stav, pedantno zaobilazeći da imenuje konkretne krivce i da u ime humanističkog mementa iznese iznese zastrašujuće brojke o nevino postradalim u prvoj NDH. Štaviše, iskoristiće svaku priliku da uopšti fašistički (!) zločin nad nehrvatima (Srbi, Jevreji, Cigani) čiji broj uvećavaju srpski nacionalisti.

Ali, Mesić, hadezeovski intelektualci i kvazinaučnici nemaju problem sa srpskim istoričarima već faktografijom nesrpskih izvora. Nemački istoričar Valter Gerlic (W.Görlitz, "Der Zweite Weltkrieg 1939-1945", Stuttgart, 1952), ne uočava da su u prvoj NDH "ratovali svi protiv svih" već konstatuje: "Na žalost, jedna od prvih mera koje je primenio katolički ustaški režim bio je užasni vojni poduhvat istrebljenja uperen protiv stanovništva koje je pripadalo grgoppravoslanoj veroispovesti".

U prvoj NDH, o kojoj se ne usuđuje da govori Stipe Mesić, sem sabirnih logora, "zbirališta" (Caprag kod Siska, Bjelovar, Slavonska Požega) bilo je 10 masovnih koncentracionih logora ("Danica" kod Koprivnice, "Jadovno" kod Gospića, "Slano" na ostrvu Pagu, "Kruščica" kod Travnika, "Loborgrad" nedaleko od Zlatar Bistrice u hrvatskom Zagorju, "Đakovo", "Tenja", "Sisak", "Jasenovac" i "Stara Gradiška"). Fikreta Jelić – Butić navodi izvore i autore koji tvrde "da je na dosad ispitanom prostoru od 57.000 m² pokopano preko 360.000 pogubljenih zatočenika", odnosno da je broj uništenih ljudi na sveukupnom prostoru od 700.000 vrlo realan ("Ustaše i NDH", Zagreb, 1978). O preko milion pobijenih Srba u papohrvatskom holokaustu 1941-1945. izveštava "Dizionario Enciclopedico Treccani" (tom VI), a kardinal Ežen Tiseran procenjuje u proleće 1942. "da je broj žrtava pokolja već prešao 350.000".

IV

Nije nevažno istaći da u svome predavanju u HAZU (15. decembar 2006), koje je kao osobeno "ispričavanje" za nedopustiv istup u Australiji i koketiranje s ustaštvom, Stipe Mesić stavlja na suprotna događanja, računajući da takvim menjanjem razloga za "ispričavanje" pridobija auditorijum kome se obraća. Kao što je u Švajcarskoj, 1992, pridobio slušateljstvo analizom Domovinskog rata ("Moramo reći svijetu i svima da u Hrvatskoj nema građanskog rata, nema međuetničkog i vjerskog sukoba. To je sukob srpskog agresora s Hrvatskom vojskom i hrvatskim redarstvenicima") on i u HAZU računa na izazvanu naklonjenost okrivljujući druge, razumljivo ne izostavljajući i Srbe.

Služeći se frazeološkim belfom, ruganjem korifejima Pavelićeve NDH koji su "još prije isteka 1941. navijestili rat Sjedinjenim Američkim Državama i Velikoj Britaniji", zatim stavljajući u istu ravan žrtve prve NDH (Srbe, Židove, Rome, Hrvate – antifašiste) te ističući sopstveni fluidni i nedefinisani stav prema Josipu Brozu Titu – Mesić konačno akademikima prepričava ono što pretpostavlja da ih jedino čini ispunjenim: analizira "raspad Jugoslavije". Tada "*na scenu* izlazi u *Srbiji* (sic!) Slobodan Milošević, čovjek koji je naprosto volio vlast i koji je želio vlast".

Međutim, prava gradacija je u Mesićevom nastavku rečenice, u svima prepoznatljivom procesu satanizacije čitavog jednog naroda, jer je Milošević "želio vlast da bi mogao menjati granice i povećati teritorij Srbije. U službi tih svojih ambicija izveo je *na scenu* (podvlačenja a.t.) i velikosrpski nacionalizam, odnosno šovinizam". Tako – umesto "isprike" zbog koketiranja s ustaštvom – saznajemo da Milošević nije prošao sa pričom o spasavanju Jugoslavije, nije uspeo da prikrije velikosrpske ambicije (iako je

svet bio sentimentaln prema Jugoslaviji), nije uspeo d asvet ubedi da oni koji izlaze iz Jugoslavije jesu separatisti – pošto su oni bili korisnici ustavnog prava.

Cela priča ne bi imala smisla i opravdanja za uspostavljeni dramaturški zaplet, koji joj prthodi i koji u stvari postoji iz jednog jedinog razloga: da pokaže kako je Mesić "uvijek inzistirao na tome da se zna redoslijed događanja, da se zna što je bilo prije a što poslije". Jednostavno, "redoslijed događanja" i to "što je bilo prije" opravdava razloge Mesićevih izliva razumevanja za ustašku NDH. Naprosto, ključni Mesićev stav u predavanju u HAZU jeste taj njegov moralni, intelektualni i politički habitus utemeljen na "inzistiranju redoslijeda događanja".

Problem sa "redoslijedom događanja", međutim, sadržan je u (pominjanom) njegovom decidnom stavu da su u prvoj NDH "ratovali svi protiv svih". Teško je, čak i tako veštom belf-inteligentu i neprincipijelom političaru u kakve spada Stipe Mesić, da nas ubedi u važnost "redoslijeda događanja" u ratu "svih protiv svih" – kad istorijske činjenice neumoljivo pokazuju da se osnovni program NDH sastojao iz želje da se obračun sa Srbima okonča njihovom anihilacijom. Naime, pre rata "svih protiv svih" logor smrti, Jasenovac, je počeo da guta nepoželjne Srbe već tokom 1941. Nije li prvi logor ovog balkanskog Aušvica ("Bročice" – Bročke Jesenine zvane i "Versajev" logor) dičekao nesrećnike nepuna tri meseca od proglašenja hrvatske ustaške Nezavisne Države. Ostaje pitanje zašto o ustaškim zločinima i Jasenovcu, koji su do "kraja sedamdesetih godina" XX veka "bili tabju tema", Mesić nije zastupao principijelan stav o "redoslijedu događanja". Tim pre što Jasenovac nije bio ni sabirni ni radni logor već "tvornica smrti" ("Jasenovac" – Spomenica SPC, Beograd, 1990).

Prećutkivanje istine o ustaškim zločinima nije puko intelektualno prekomponovanje ideološke tvorevine NDH (kao što to ne može biti ni prekomponovanje NATO falange u instituciju vojne humane misije) no veći zločin od počinjenog zločina. Nema i ne može biti nikakve sumnje da "talas pokolja koje su ustaše diktatora Pavelića pokrenule u proljeće – ljeto 1941. u skladu s programom etničko-vjerske čistoće, podstiču stalni pozivi na rasnu mržnju koje širi Poglavnikova propaganda, a često i propovjedaonice katoličke crkve" (Marko Aurelio Riveli, "Nadbiskup genocida", Nikšić, 1999, str. 121). Mesićeva odbrana NDH kao istorijekse težnje hrvatskog naroda kome se nezavisnos prvi put nazirala "slomom Jugoslavije 1941" znači više od relativizovanja zloćudnosti prve NDH. Svojim koketiranjem sa ustaštvom on, zajedno sa ideološkim istomišljenikom Tuđmanom, postaje saučesnik svih zastupnika raznih verzija "laži o Aušvicu".

Razmere genocida nad Srbima nije moguće poništiti, najmanje friziranjem pretpostavki i izmeštanjem sa stanovišta sadašnjosti (šta bi neko želeo) u stanovište prošlosti (šta je stvarno bilo). Tog zločina nad zločinima Hrvatska se ne može osloboditi političkim pertubacijama niti projektovanjem svoje krivice na drugog, ponajmanje zatiranjem istine. Ta nacionalna senka ostaje trajni istorijski žig o služenju izopačenom političkom idealu i homicidnom arijevskom humanizmu. Hrvatske ustaše su stvorile monstrum-državu u kojoj su "bile ubičajene masovne egzekucije", gde su se u mesarama izlagali komadi sa natpisom "ljudsko meso" i u kojoj su vršena "plemenita takmičenja" u najbržem i najbrojnijem prerezivanju ljudskih vratova. "Spaljivali su crkve pune ljudi, nabijali decu na kolac... sekli noseve i uši, kopali oči. Italijani su fotografisali nekog ustašu oko čijeg vrata su visila dva lanca ljudskih jezika i očiju" (Karlhajnc Dešner "Politika rimskih papa u XX veku", Beograd, 2005, knjiga II, str. 138).

Sve ove činjenice klonirani hrvatski intelektualci i globalistički prosvećeni varvari poništavaju kako bi neoustašku tvorevinu komunističkog generala Franje tuđmana (koga su, zbog krilatice: "Ponosan sam što moja žena nije ni srpkinja ni židovka", njegovi istodelatnici proglasili novim ocem hrvatke nacije) odenuli u demokratsko ruho. Taj napor evroameričke političke sekte usmeren je samo jednom cilju: opravdanju obračuna i satanizacije Srba od strane "međunarodne" zajednice i opravdanju bespravno bombardovanja Srba 1995. i 1999. godine. Ali, to je i razlog što američki ideolozi, kao i njihovi sateliti, nisu mogli da izbegnu sukob sa istorijom. Zato se i može zaključiti: jasenovački sindorm u prvoj polivini XX veka i etničko čišćenje Srba u drugoj polovini XX veka ne može prikriti niti i jedna ideologija, pa ni hadezeovska, šengenska ili petagonska.

V

Manipulacije ciframa sinonimi su vlasti koja ima razloga da nešto krije i politička potreba da se ločin prepokrije velom tajne. Tome doprinose i dežurni hroničari zla koji u ime istinitog informisanja služe, u stvari, gospodare dezinformisanja. Tuđman je u pravdanju ustašokratije (Hag, 6. novembar 1991) "otkrio" da u Jasenovcu nije stradalo više od 20.000 (što Srba, Jevreja, Cigana i Hrvata) a savremeni savetnici uprave Memorijalnog muzeja objektiviziraju broj pobijenih naučnim stanovištem koje je utvrdilo da je bilo oko 80.000 stradalnika. Pa ipak, u literaturi koja pretenduje na naučni nivo iskazan je broj od 1.110.928 umorenih u Jasenovcu.

Ako se u vremenu "katoličke akcije" 1941-1945. nije dogodio holokaust nad Srbima na šta se, onda, odnose izveštaji antropologa (Vida Brodar, Anton Pogačnik, Srboljub Živanović) koji su 1964, iako delimično, radili u Jasenovcu i Gradini ("Catena mundi", Kraljevo-Beogra, 1992, I-II). Dalje, postavlja se logično pitanje: otkuda da brojku od preko 700.000 žrtava Britanska vlada smatra prihvatljivom već u maju 1943. godine. Ovo je cifra kojom BBC informiše svoju javnost, ali se ona nalazi i u nacističkim izvorima. Ernst Fik, general SS trupa, u pismu Himleru 1944, piše kako su "ustaše odveli u koncentracione logore 6-700.000 lica i tamo ih poklali" ("... Die kroatische Parteitruppe Ustascha ist katholisch, undiszipliniert, schlecht Ausgebildet, kamp Fmässig teilweise unzuverlässig, und dafür bekannt, ca. 6-700.000...").

Hrvarski državni i instruirani vatikanski teror bio je takvih razmera i tako ekstremičan da je general fon Hasel procenjivao da se u takozvanoj Nezavisnoj Državi Hrvatskoj sprovodi na najbestijalniji način pogrom nad "1,8 Millionen Serben" (Ulrich von Hassel, "Vom anderen Deutschland...", Zürich, 1964). Prema podacima Srpske pravoslavne crkve u NDH je, 1941-1945, porušeno 269 crkava, 6 manastira, oštećeno 159 cerkava a sva crkvena imovina opljačkana. Hrvati su 1991-1995, uz pomoć Evropske zajednice i američku podršku, ponovili ovaj polom.

Tvorevine poput NDH ne služe na čast niti ne treba da budu uzor narodima koji su ih iznedrili. Tim pre, sadašnji hrvatski predsednik Stipe Mesić ne može ni jednim argumentom da pravda dodvoravanjem prve NDH, ne stoga što ona nije bila čežnja hrvatskog naroda negoli zato što je ona i njegova najveća zabluda. Na isti način i *prećutkivanje istine* o Jasenovcu više govori o Mesiću, zarobljeniku ustašoidne ideologije a manje o Mesiću antifašisti. Dosetka o ratu "svih protiv svih" ne pomaže karakteristikama Mesićeve političke patobiografije. On doista, umesto fraza, nije u stanju da sagleda konkretne posledice prećutkivanja Jasenovca. I on i Hrvati su "dva puta pobijedili" (1941-1945) i zato – kako ushitno ističe – "mi nemamo pred kim šta klečati"!

Stav gordivog prezrenja prema svakom pomenu Jasenovca (Mesić ljutito koristi imperativ: "ajde, idite kleknuti u Jasenovac") uopštena je pojava, uslovljena reakcija, posebno zbog isfabrikovane istine o "domovinskom ratu" tokom izdvajanja iz druge Jugoslavije i stvaranju druge NDH. Jednostavno, oni koji su "dva puta pobijedili" ne mogu da se suoče sa istinom o Jasenovcu jer bi se morali suočiti sa konstantom genocidnog obračuna sa Srbima (1941-1945. i 1991-1995), sa konstantom da do svoje države nisu došli iz ljubavi prema sopstvenom narodu no iz mržnje prema drugom narodu. Uostalom, jasenovački sindrom i pakao Draksenića – u kome su pokopani sakupljeni mozgovi srpskih mučenika jer je to jedino ostalo celosno od unakaženih tela – kao prateća sen prve NDH postaje senka nad počinjenim gubilištima u stvaranju druge NDH.

To je i razlog što Žarko Puhovski, predsjednik Hrvatskog helsinškog odbora, koji ne pominje masovno etničko čišćenje Srba tokom "domovinskog rata" 1991-1995. i povratak prognanih Srba iz Hrvatske, svodi pitanje hrvatske odgovornosti na pojedinačne incidente i vojnu razularenost. Dosledno periferiziranju srpskog pitanja i nemoralnom paralelizmu on hermeneutički zaključuje: "Sem Pavelićeve vlade, Vlada Republike Srpske Krajine je najgora vlada u istoriji Hrvatske". Nije li to gaf spretnog intelektualca koji sanja budućnost političara da se dobaci do pravog cilja, odnosno do kritike nesuvislih "srpsko-nacionalističkih trabunjanja o 600-700 hiljada mrtvih u Jasenovcu". Dabome, Puhovski se ne dodvorava duhu zloćudne NDH već duhu globalističke NATO imperije, s obzirom na to da je prećutkivanje Jasenovca paradigma savremene američke politike. I uistinu: korene ove anahrone i antiistorijske političke akcije nije teško prepoznati u podržavanju američke upotrebe Vatikana, pošto su u "rekonstrukciju" papske države uložili 1946, 4 milijarde dolara. Dakle, prećutkivanje istine o Jasenovcu i ulozi rimokatoličke crkve u genocidu nad Srbima 1941-1945. u direktnoj je vezi poricanja udela rimokatoličke crkve i u raspadu druge Jugoslavije, odnosno saučesničkom vatikanskom-vašingtonskom pogromu Srba 1991-1995.

VI

U svom predavanju u HAZU Stipe Mesić temelji svoje pravdanje na načelu "da se zna što je bilo prije, što poslije". Ali, to načelo ne važi samo u slučaju njegove odbrane i ograđivanja od sopstvenih izjava – pošto se njemu čini da Hrvatska politička euforija iz perioda Tuđmanovog osvajanja vlasti pravda njegove istupe u hrvatskoj dijspori te udvaranje ideji ustaške NDH. Iako ranija poglavlja nedvosmisleno upućuju na to "što je bilo prije", sledujuća sažeta hronologija o hrvatskom ratu protiv Srba (1991-1995) takođe doprinosi opštem razumevanju kako je to "što je bilo prije" postalo ono "što je (bilo) poslije".

Anatomija uspinjanja tuđmanovske politike posledično se ogleda i u događaju od 9. jula 1989. kada je prekinut kulturno-umetnički program na Dalmatinskom Kosovu, kod crkve Lazarice. Proslava obeležavanja 600. godišnjice boja na Kosovu završena je hapšenjem 20 Srba i njihovim odvođenjem u šibenski zatvor. U stilu dinamične politike akcije, Hrvatska demokratska zajednica osvaj najviše glasova na prvim višestranačkim izborima u Hrvatskoj, 22. aprila 1990, posle čega slede administrativne novine. To je i razlog što, 3. jula 1990. radnici SUP-a Knina šalju protestno pismo saveznom i republičkom SUP-u o neprihvatanju "šahovnice" za svoj simbol. Odgovor Sabora na građansku neposlušnost sledila je odluka o menjanju državnih simbola Hrvatske (25. jul 1990) istog datuma održan je u Srbu veliki narodni sabor na kome je usvojena Deklaracija o suverenosti i autonomiji srpskog naroda i Odluka o formiranju Srpskog nacionalnog vijeća, a na osnovu Ustava SR Hrvatske.

Oružane provokacije i narastajuća ratna psihoza bili su od presudnog uticaja da, 22. oktobra 1990, Jugoslovenska demokratska stranka podnese tužbu Raselovom sudu protiv Republike Hrvatske i njenog vrhovništva, zbog priprema genocida nad srpskim narodom. Nova hrvatska demokratija je, suprotno Evropi regija, ubrzo donela novi Ustav Republike Hrvatske (22. decembar 1990), iz koga je izbacila Srbe kao konstitutivni narod; pretvrajući ih u manjinu hrvatska demokratija je u stvari naznačavala i program po kome će Srbe i svesti na nacionalnu manjinu; na isti način je i odluka o državnim simbolima postala obavezujuća, iako je nezadovoljstvo srpskog naroda bilo svebuhvatno jer su pod "simbolom šahovnice" NDH doživeli golgotaska stradanja. Iako niko razuman nije sporio "šahovnicu" kao hrvatski grb, niti crveno-belo-plavu hrvatsku zastavu – svako ko je držao do istine nije mogao da negira da se taj grb na hrvatskoj zastavi nalazio jedino u vreme Pavelićeve NDH.

Na Baniji su 27. septembra 1990. počeli srpski nemiri jer su hrvatske vlasti pokušale da odnesu oružje iz magacina Teritorijalne odbrane i policije. Specijalne jedinice hrvatskog MUP-a hapse 360 Srba dok se ostali sklanjaju u kasarnu JNA. Tokom oktobra, novembra i decembra 1990. HDZ deli oružje svojim članovima u krajevima blizu mađarske granice, odakle i pristiže; dele se kalašnjikovi, ručni bacači, hekleri, automatske puške, radio stanice u Truanovcu, Dugom Selu, Baziji Gornjoj, Suhopolju, Rzovačkoj Krčevini. U Viriovitici se distribucijom oružja bavi Ivan Belan, privatni auto-prevoznik. Početkom 1991. spremaju se odbrambene mere pred navodnom intervencijom JNA (25. januar) u Slavonskom Brodu (rukovodioci Slavko Jurinjak i Ivo Žalec), a mobilisu se u rezervni policijski kadar deca iz ustaških porodica (Zoran Šimić iz Tenja kod Osijeka, čiji je otac streljan kao ratni zločinac, jedan stric osuđen na 20 godina a drugi prebegao u Nemačku) a na području Imotskog se formira nekakva hadezeovska "Crna legija".

Čak i sam "halo-efekat" o stvaranju "Crne legije" budio je stare traume i strah. Ne treba gubiti iz vida da se general-pukovnik Aleksandar Ler zalagao kod Hitlera da upozori Hrvate (zbog štete koju mogu imati pre svega Nemci) bi "vlada i ustaše odstupile od shvatanja da treba da istrebe sve pravoslavne (Srbe) na hrvatskom državnom području". Ovo upozorenje je pisano zbog bestijalija i besprizornosti koju je primenjivala "Crna legija" pukovnika Jure Francetića; nemački komandant 718. pešadijske divizije čak je, juna 1942, naredio hapšenje cele čete "ustaškog puka kojim je zapovedao Francetić" zbog sumnje da je "iznova počinila nasilja nad srpskim življem na Romaniji".

Zarobljena biografijom prve NDH, mlada hrvatska demokratija nije samo posezala za silom već i delu populacije brisala identitet i kršila mu ljudska i građanska prava (hapšenja, otpuštanja sa posla zbog nacionalne pripadnosti, paljenja imovine i sl). Nove zastave nove demokratije sve više su postajale simboli stare / nove neravnopravnosti. Ko je onda mogao kontrolisati stah od ustaške "šahovnice" pod kojom su se, 1941-1945, odvijala zastrašujuća svedočanstva. Novozelandski lekar u britanskoj misiji L. Rodžers zapisuje: "Uzeh torbu od ustaškog oružnika i otvorih je. U početku sam mislio da vidim oljuštene mekušce, ali kada sam bolje pogledao postadoh svestan da se radi o ljudskim očima" (Lindsay Rodgers "Guerrilla Surgeon", London, 1957). Opis sličnog bestijarijuma i najezde divljaštva ostavio je pisac prvog dela u Evropi protiv Hitlera ("Tehnika državnog udara"), italijanski pisac Krucio Malaparte:

"Dok je Poglavlak govorio, primetio sam na pisaćem stolu kotaricu od vrbovog pruca. Poklopac je bio podignut i videlo se da je dupke puna plodova mora, tako mi se bar činilo, nekakvih ostriga, izvađenih iz ljuštura, onakvih kakve se mogu videti u velikim sudovima u izlozima Fortnum and Mason, na Pikadiliju u Londonu. Kazertano (*italijanski ministar u Zagrebu* – a.t.) me pogleda i namignu mi: – Prijala bi ti jedna dobra čorba od ostriga, zar ne?

– To su ostrige iz Dalmacije? – upitao sam Poglavlaka. Ante Pavelić diže poklopac i, pokazujući mi te plodove mora, tu ljigavu i pihtijastu masu ostriga, reče smešeći se na onaj njemu svojstven način: – To je poklon mojih vernih ustaša: ovde ima dvadeset kilograma ljudskih očiju" ("Kaputt", Subotica, 1972).

Na isti način među Srbima je rastao strah u Tuđmanovoj i Mešićevoj demokratskoj Hrvatskoj. Postupci državnog aparata i poplava nacionalne histerije Srbima se činila kao pretnja i kao potpuna građanska neizvesnost jer je u vremenu vladavine Hrvatske emokratske zajednice prošlost sve više sustizala sadašnjost. Događaji koji su sledili, od 1991, nisu uvećavali poverenje srpske populacije pošto se teror neprekidno i dinamično nastavljao. Beogradska televizija je 25. januara 1991. emitovala film jugoslovenske armije o ilegalnom uvozu oružja u Hrvatsku, koji je organizovao Martin Špegelj, ministar odbrane Hrvatske.

Prema snimku, Špegelj je pretio ubistvima članova porodica srpskih oficira, dodajući da Srbima u Kninu treba staviti nož pod grlo. U Borovu naselju, 26. januara 1991, pronađen je ubijen Zvonko Ostojić, krunski svedok iz filma o uvozu oružja u Hrvatsku. Srbi su, tražeći odbrambeni prostor, u Donjem Lapcu usvojili Deklaraciju o položaju i pravima srpskog naroda u Hrvatskoj (16. februar 1991). Dan posle, u Karlovcu

je sprečeno održavanje srpskog potestnog mitinga tako što su vlasti blokirale saobraćajnice iz pravca Korduna. U Karlovcu i slinjskim brdima došlo je do fizičkog obračuna hrvatske policije i srpskih civila. 21. februara 1991, Sabor Hrvatske je usvojio Rezoluciju o razdruživanju Republike Hrvatske od SFR Jugoslavije i doneo odluku da u Hrvatskoj savezni zakoni ne važe, s obrazloženjem da nisu u skladu sa Ustavom Hrvatske. Prirodno, ubrzo je stigao službeni zahtev (6. mart 1991) predsednika Hrvatske stranke prava, Dobroslava Parage, da se posmrtni ostaci poglavnika Ante Pavelića iz Madrida prenesu u Zagreb.

31. marta 1991. specijalci MUP-a Hrvatske napali su srpske položaje na Plitvicama, čime je otpočeo hrvatsko-srpski rat. U tom napadu su učestvovali i Šiptari, bivši oficiri JNA koji su prešli u hrvatsku vojsku. "Najviše ih je bilo u zbornom području Gospić, gdje su počinjeni i najveći zločini" tokom jula i avgusta 1991. godine. "Načelnik artiljerije 9. gardijske brigade postao je Agim Čeku, Rahim Ademi – zamjenik načelnika, a Ahmet Krasnići vioki *dužnosnik* vojne oblasti Gospić" (Ž.S.Krstanović, "Zločin bez kazne", Banja Luka, 2003). O ovom vremenu mržnje, ritualnih ubistava i godini početka rata (od maja 1991. Srbima iz Bosne i Hercegovine je zabranjeno da prelaze u Slavonski Brod; na mostu ih je dočekivao natpis "Zabranjen prelaz za Srbe i pse") svedoči i hrvatski slikar Edo Murtić: "Bila je jesen 1991, u Hrvatskoj je bio otvoren lov na Srbe. Merčepovi bojovnici masovno su proizvodili leševe. U manufakturi su neki odvedeni i pobijeni u Pakračkoj Poljani. Norac i Orešković sa sličnim. U Zadru su organizovane *kristalne noći*, čiji su vlasnici imali krivi sastav krvnih zrnaca".

VII

Ne pokušavajući da opovrgne verodostojnost fragmenata ili potpunih poustaških govora koje je držao 1992. u Švajcarskoj i Australiji, hrvatski predsjednik Mesić se odlučio na ono što mu je politički najkorisnije: pravdao se ondašnjom nacionalnom euforijom, emigrantskom verom u blizak trenutak ostvarenja suverene hrvatske države, slušaocima različitog socijalnog i intelektualnog statusa. On se nije bavio suštinom već formom, bio je to način da se zadrži na vrhu populističke politike i da mu se, eventualne kritičke analize Pavelićeve NDH upišu u opis političke mudrosti.

Ako se izuzme njegov sud prilikom otvaranja EU Info centra krajem 2006. ("NDH je bila zločin u ideji i izvedbi, isto kao fašizam i nacizam"), Mesić se čuvao ekstremnih, polarizovanih, apodiktičkih ocena. Naprosto, hrvatski predsjednik je pokušao, i uspeo, da sve ubedi da je ono što je on govorio (ili učinio) bilo uvek u korist državnih interesa. Uspevajući a malo šta konkretno kaže o programu i modalitetima vladavine NDH, o vezama hrvatskih komunista sa ratnim emigrantima koje je odlikovala vera u fanatizam, o konstruktivnim sponama bivših fašista u hladnoratovskom demokratskom svetu – hrvatski predsjednik, najzad, stavlja najupotrebljiviji argument (domoljublje) pred svoje kritičare: "govorio sam u funkciji ratne propagande i s pozicije stranačkog čelnika HDZ-a".

Nije slučajno što će izrečenu konstataciju, baš kao aksiomatični stav (i to triput izrečen), Mesić izgovoriti u programiranom delu političkog pravdanja upravo u Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti (HAZU). A zašto je to važno? Pa, bar moralnoumni akademici i on, kao predsjednik demokratske Hrvatske, znaju: delikt govora mržnje postojao je samo u anahronim komunističkim krivičnim zakonodavstvima, čiji se relikti mogu jedino pronaći u sudstvu pragmatičnog i naklonjenog im vojnog liberalizma. Kritikujući braneci NDH, i odeljujući je od ustaštva sa kojim hrvatski narod nije "optirao" – Mesić je nadmašio i najmaštovitije "interpretatore povijesnih zbianja" i pomirio sve struje u hrvatskoj Akademiji. Sada svako u Akademiji, za Mesića, može kazati: moj dragi

neprijatelj. Postoji i dodatni razlog za ovu zbiljovitu "akrobatiku" – odabrano mesto za otpošiljanje poruke. Hrvati ne mogu biti suđeni za "verbalnu akrobatiku" pošto njihovim političkim kreditorima na Zapadu oličnim globalističkim totalitarizmom, apsolutno nije smetalo Mešićevo instrumentalizovanje zločinačke ustaške ideologije. Njegovim mentorima je bio važan cilj a ne sredstvo – podržati Mešićevo antisrpstvo bez obzira iz kog ideološkog miljea dolazilo.

To je i razlog što na važećem tasu pravosudnog globalističkog sistema delikt mišljenja biva nagrađen (u ime slobode govora) a na drugom sankcionisan. Za one koji su izgradili svoj politički kredo na srbofobiji jasno je, onda, zašto se u američkom ad hoc vojnom tribunalu u Hagu sudi isključivo srpskom političkom i vojnom rukovodstvu i zašto se na primer, optužuje Vojislav Šešelj, čije suđenje nije počelo ni posle četiri godine tamnovanja. Pa, što bi se reklo u duhu Mešićevog razumevanja vladavine prava, srpskim političarima nije i ne treba da bude dopušteno da govore "u funkciji ratne propagande" – čak i ako je njihov narod doživeo masovno etničko čišćenje, kakav je slučaj sa Srbima koji su živeli na 30% teritorije "hrvatske države".

Abolirajući staru i novu endehazijsku emigraciju, Mešić stavlja tačku na preipitivanje između komunista i ustaša (uspostavljenih 1929. u Kraljevini Jugoslaviji) i značaja uspostavljanja političkih odnosa između fašista revolucionara i demokrata. Isto tako, i "ročelnik" Ureda Hrvatskog narodnog vijeća, Bruno Bušić (koji je 1969. izjavio da je u Jasenovcu pobijeno 60.000 osoba), zalaže se (i uspeva) da za "hrvatsku stvar" pridobije Pentagon i NATO. Ubrzo, 1968. ondašnji guverner države Kalifornije, Ronald Regan, službeno proglašava 10. april kao Hrvatski dan nezavisnosti. Valjda će to biti od uticaja što CIA ocenjuje (povodom ubistva Vjekoslava Maksa Luburića, 20. aprila 1969) da je generalovom smrću otišao "najveći i najbolji hrvatski konspirator u XX stoljeću".

Vjekoslav Luburić (alijas general Drinjanin) je najzaslužniji za političko povezivanje hrvatskih komunista sa ustaškom ratnom emigracijom i zapadnim demokratama. On je anticipator hrvatskog emigrantskog procesa koji će se konsolidovati u Hrvatski narodni otpor, a kome je Luburićev bliski saradnik, Enver Mehmedagić, predvideo istorijsku budućnost: "Hrvatski narodni otpor ne smatramo... emigrantskom organizacijom već budući hrvatskim protagonistom". Koliko je to tačno potvrdili su događaji u hrvatskom ratu protiv Srba 1991-1995, pa ne čudi što je godine 1991. predsednik Franjo Tuđman imenovao Rojnicu za hrvatskog ambasadora u Argentini.

Ustaški poglavar Ivo Rojnica, prefekt grada Dubrovnika, "odgovoran je za istrbljenje hiljade Srba i Jevreja. Uhapšen je u Trstu 1945. ali je pušten na intervenciju monsinjora Krunoslava Draganovića i prebačen u Argentinu". Profesor bogoslovlja Draganović, član odbora za pokrštavanje, kapelan u Jasenovcu i papin čovek od poverenja u Commissione d' assistenza pontifica – u Sarajevu je, od 1967, živio kao ugledni građanin a "umro je 14. juna 1982. u sarajevskoj bolnici na Koševu i sahranjen uz adekvatne počasti" (Marko Ručnov, "Zašto Jasenovac", 1991).

Vjekoslav Maks Luburić, veliki pregalac na uspostavljanju bliskih veza između hrvatskih ustaša i hrvatskih komunista, bavio se i edukativnom izdavačkom delatnošću. Za tu svrhu osnovao je izdavačku kuću Drina Press, koja je štampala "Obranu", glasilo Hrvatskog narodnog otpora. Među objavljenim knjigama izdvaja se dnevnik sekretara Vatikanske komisije, Đuzepa Mazuća (Giuseppe Masucci), "Misija u Hrvatskoj 1941-1946." (Missione in Croazia...). Nije daleko od pretpostavke da je ovo apologetsko delo o NDH imalo presudnog uticaja na komunistu i predsednika Sabora Republike Hrvatske, Stevu Krajačića. Prilikom otvaranja mauzoleja u spomen žrtvama u Jasenovcu (31. jula 1966), ubeđen da je mikrofon isključen, obratio se srpskim borcima: "Ovdje smo vas premalo pobili".

*
* *
*

Ovih sedam odeljaka iz anatomije morala dovoljno su svedočanstvo o tome kada je šta počelo, pa su i pisani iz razloga uvažavanja Mesićevog stava, iako izrečenog u HAZU drugim povodom, "da se oni koji istražuju razne jame sjete... kada je, kako i tko s njome počeo". Bez sumnje, endehazijski zarobljenik, u svom akademskom predavanju, nije ni pokušao da brani ono što se braniti ne može (da je izgovorio sveto što mu na teret stavljaju video zapisi), ali je zato opravdao razloge svoga viđenja istorijske pojave Pavelićeve NDH. Za tako nešto hrvatskom predsedniku nije bilo potrebno pozivanje na etiku već politiku. Kao što je, posle revolucionarnih događanja 2000, srpski premijer Zoran Đinđić moralne istiskivao iz politike i slao u manastir, tako revolucionarni oknvertit, Mesić, moralne istiskuje iz politike šaljući ih na edukaciju iz ustaške etike. Sasvim precizno: u ključu endehazijske etike nastali su svi Mesićevi domoljubni istupi i revolucionarni nastupi.

Razumljivo, bilo bi nepravedno dovoditi hrvatskog predsednika u vezu sa ustaškom ideologijom, na osnovu rodbinske pripadnosti umesto intelektualne prijemčivosti (njegov rođak, potpukovnik Marko Mesić bio je komanadnt ustaške legije čijih se 9.000 Hrvata borilo kod Staljingrada od 26. septembra 1942, zarobljen i prevaspitan, kasnije je bio u ruskoj armiji pa u Titovoj JNA; – sličan je slučaj i sa ocem Ivica Račana, Lukom, koji je bio ustaški dužnosnik a kao križar ubijen je u Velikim Zdencima 1953). Međutim, nije nepravedno podsetiti Mesića da je sa Vladimirom Šeksom (predsednik hrvatskog Sabora) devedesetih pevao popularne pesme o hrvatskim ustašama "Juri i Bobanu" na skupu u Širokom Brijegu.

I što je mnogo važnije, povodom pitanja načelnosti kada je šta počelo, treba napomenuti da su na promotivnim skupovima HDZ, tokom 1990, Mesićeve poruke bile sasvim transparentne: "Srbi u Hrvatskoj će moći stati pod jedan kišobran"; "Srbi oru zemlju u Hrvatskoj a Boga mole da kiša pada u Srbiji"; "Ne misle valjda Srbi da mi u šleperima iz Mađarske nosimo nalivpera. Malo sutra, gospodo"; "Neka Srbi idu u Srbiju ali neka sa sobom ponesu ono malo zemlje koju su donijeli na opancima kada su dolazili na ove pprostore". Takođe, Mesić je u pravu kada pitanje odgovornosti dovodi u vezu sa stavom kada je šta počelo i ko je prvi počeo. Naime, on bi morao da pamti (kao ondašnji predsednik Vlade Hrvatske) kako je prvi predsednik nove Republike Hrvatske, Franjo Tuđman, na Trgu Bana Jelačića, 24. maja 1992, objavio: "Rata ne bi bilo da ga Hrvatska nije željela, međutim mi smo procijenili da samo ratom možemo izboriti samostalnost Hrvatske".

Očito je nešto drugo, sadašnji hrvatski predsednik nije bio oduševljen kreditorima nove hrvatske poltike, to jest proustaškom emigracijom. Ali ako mu se i nije dopadalo ideološko društvo dopadali su mu se ciljevi. Mesiću se dogodilo isto što i Mačeku, da svoju političku avanturu ostvari uz pomoć endehazijske ideologije. Ako se politička avantura njegovog prethodnika i odigrala kao istorijska drama (Maček je 6. maja 1945. pobegao iz Zagreba zahvaljujući Paveliću, koji mu je tom prilikom dostavio hiljadu zlatnika, dva automobila i dva vozača) u njegovom slučaju ona se obistinila kao istorijska farsa.

Stipe Mesić nema razloga za političku strapnju. Svojim referatom u HAZU, a uz srbofobično raspoloženje u demokratskoj Hrvatskoj, on zna da njegova popularnost nije poljuljana. Štaviše, 45,8% građana snatra da nije pogrešio kada je 1992, u Australiji, datum osnivanja NDH istakao kao pozitivan događaj u nacionalnoj istoriji. Treba li dodati i to: 80% građana se slaže sa načinom na koji Stipe Mesić obavlja funkciju predsednika Republike.

Uostalom, svoje principijelne kritike ubrzo su zamenili intelektualnim nadgrađivanjem njegovi prvi kritičari: filozof Žarko Puhovski smatra da se ovaj politički slučaj može završiti "ispričavanjem" a lingvista Milorad Putpovac (koji je podržao novi ustav nove hrvatske države, zahaljujući kome su Srbi i de facto i de iure postali manjina), kao "najvažniji predsetavnik Srba u Hrvatskoj" stao je u njegovu odbranu. U njegovu odbranu stali su i jedan istoričar (Ivo Goldštajn), i jedan ekonomista muzički obrazovan: Nenad Čanak, predsednik Lige socijaldemokrata Vojvodine, u svom nastupu na TV Avala, januara 2007, potvrdio je da je Mesić, bez svake sumnje, autentični

antifašista. Nije nemoguće pretpostaviti da Čanak za ovakvu kvalifikaciju svog prijatelja ima i dodatni razlog: predsjednik Jeljcin je, povodom obeležavanja 50. godišnjice pobjede na fašizmu odlikovao Franju Tuđmana (1995) a predsjednik Putin je, povodom 60. godišnjice pobjede nad fašizmom, odlikovao Stjepana Mesića (2005).

Da se zarobljenost endehazijskom tvorevinom, u svakom smislu pronacističkom državom, ne može uspješno braniti pozajmljenom dosetkom "da je bio za 10. ali ne i za 11. travnja" – dokazao je i sam sadašnji hrvatski predsjednik visoko ceneći pravo odgovornog intelektualca na promenu mišljenja. Svoje istupe izgovorene "u funkciji ratne propagande" uporedio je sa sličnim stavovima političara "koji je u ratu i zbog rata govorio jednim jezikom a poslije rata – drugim i drugačijim". Mesić, potom dodaje: "Ne sjećam se da je itko ikada velikog britanskog državnika Vinstona Čerčila optuživao za dvoličnost zbog toga što je u vrijeme Drugoga svjetskog rata Nijemce nazivao Hunima i divljacima a poslije rata zagovarao suradnju s njima".

Na stranu što ovo poređenje nema mnogo veze sa njegovim veličanjem Pavelićeve NDH, ostaje činjenica da Mesić u etiku uvodi novi kriterijum – "dvoličnost". Tek, što pravo na slobodu mišljenja ili evolutivni intelektualni razvoj ili *moralna dvoličnost* – učinili su se Stjepanu Stipi Mesiću posve dovoljnim da spere sa sebe svaku odgovornost što je "dopustio da bude upregnut u kola te, u najmanju ruku, jednostrane interpretacije povijesnih zbivanja". Koliko je *odabrao pravi način pridobijanja javnog mnjenja* pokazuju i stavovi uglednih hrvatskih analitičara koji, povodom Mesićevog slučaja podsećaju na član 18. Deklaracije o ljudskim pravima prema kojem svaki čovek ima pravo na promenu svog mišljenja.

Nesporazum, međutim, nastaje kada imamo potrebu da uočimo trenutak Meićevog intelektualnog napretka: je li promenio mišljenje "devedesetih godina" ili 2006, kada je izbila afera povodom njegovog identifikovanja sa ustaškom ideologijom. Ne sporeći pravo "na promenu mišljenja" (čak i mogući amandman na 18. član Deklaracije o ljudskim pravima kojim bi se regulisao broj dopuštenih promena mišljenja) ostaju neke nepromenljive činjenice o NDH koje niko ne može dovesti u pitanje:

očevidac holokausta prve NDH, pešadijski oficir Enco Gataldi piše "o pokoljima koje su *počinili Hrvati tokom 1941. i 1942.* odvedeći na klanje 356.000 pravoslavaca i više desetina hiljada Jevreja"; u Memorandumu što ga je uručio papi 18. maja 1943, kardinal Alojzije Stepinac, "nadbiskup genocida", smatra dobitkom pokatoličavanje 240.000 Srba, zbog čega se ne sme dozvoliti gubitak NDH; u prvom evropskom koncentracionom logoru za decu, Jasenovcu, pobijeno je na najzverskiji način 19.432 dece (od, za sada utvrđenih imena za 74.762 žrtave u NDH, koje su bile mlađe od 14 godina).

Možda su samo ove zastrašujuće cifre učinka prve NDH bile dovoljan razlog što se kardinal Ežen Tiseran pretvorio u svedoka: "Hrvati su sramota katoličkog sveta". Istoiznačno, zastrašujuće činjenice o mržnji apsolutno dovode u pitanje nameru i odgovornost svakoga ko je na dodvoravanju ustaškoj ideologiji usavršio svoju političku evoluciju. Navedeni istorijski događaji ne mogu opravdati ničiju moralnu lenost (posebno zbog etničkog čišćenja Srba u Hrvatskoj i tokom 1991-1995), pa ni moralni sunovrat sadašnjeg predsjednika novouspostavljene nezavisne države Hrvatske.

Predrag R. Dragić Kijuk